

עפ"א (חיפה) 9737-08-25 - גז נהריה והגליל בע"מ נ' מדינת ישראל

עפ"א (חיפה) 9737-08-25 - גז נהריה והגליל בע"מ נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"א (חיפה) 9737-08-25

גז נהריה והגליל בע"מ

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[15.10.2025]

כבוד השופט זיו אריאלי

פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בעכו במסגרתו הורשעה המערערת, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום (שימוש אסור במקרקעין), והוטל עליה קנס בסך 900,000 ₪. עוד חויבה המערערת להרוס את המבנה המתואר בכתב האישום, וזאת עד ליום 20.8.25.
2. על פי הודעת הערעור - השגות המערערת מופנות הן כלפי הכרעת הדין (מיום 24.11.24) והן כלפי גזר הדין (מיום 29.7.25). אקדים ואציין כי מקריאת נימוקי הודעת הערעור עולה שאין בפיה של המערערת כל טענה בדבר שגגה שנפלה בגזר הדין, ככל שהכרעת הדין תיוותר על כנה. רקע וטענות הצדדים:
3. בתמצית יצוין כי כתב האישום הוגש ביום 19.6.22, בעקבות בקשת המערערת להישפט. על פי כתב האישום, ולכל הפחות החל מחודש 11/2020, עושה המערערת שימוש אסור וללא היתר בשטח של כ- 984 מ"ר במקרקעין בתחומי שטח השיפוט של מג'ד אלכרום. המקרקעין הם קרקע חקלאית מוכרזת. המערערת עושה שימוש בשטח הנ"ל כמתחם לאחסנת מכלי גז - הכל מבלי לקבל היתר כדין.
4. המערערת לא כפרה כי ייעוד הקרקע הוא לחקלאות. לטענתה, עד יום 31.8.21 השימוש שעשתה במקרקעין היה מותר. החל מיום 31.8.21, לטענתה - נפסק השימוש. נוכח כפירת המערערת נקבע התיק לשמיעת ראיות.

5. בית המשפט קבע, בהכרעת הדין מיום 24.11.24, כי המערערת ביקשה מהמשיבה ארכה לצורך התארגנות לפינוי המקרקעין, ובעניין זה הובהר לה כי ככל שתקיים את התחייבויותיה במלואן, עשויה המשיבה לשקול שלא לנקוט בהליכי אכיפה. אולם היה ולא תעמוד המערערת בתנאים - תיבחן האפשרות להפעיל בעניינה הליכי אכיפה. לא הוצגה על ידי המערערת כל ראיה המלמדת כי המשיבה אישרה למערערת לעשות שימוש אסור במקרקעין. ההיפך הוא הנכון - לאחר גילוי דבר ביצוע העבירה - ניתנה למערערת הזדמנות להימנע מהטלת קנס מנהלי (ופעולות אכיפה אחרות) אלא שהמערערת לא השכילה לנצל את ההזדמנות שניתנה לה. נקבע, כי הארכה שניתנה למערערת לפינוי המקרקעין - איננה בגדר היתר.

6. עוד נדחתה טענת המערערת, לפיה המערערת הפסיקה את השימוש האסור לאחר ה- 31.8.21. בית המשפט קבע, בהסתמך על עדויותיהם של עדי התביעה מסמכים שהוגשו לעיון (לרבות דו"חות, תמונות ותצלום אוויר), כי השימוש האסור נמשך במתחם של המערערת גם לאחר ה- 31.8.21. בנוסף, נקבע כי עדותו של מייצג המערערת לא הותירה רושם מהימן. טענותיו לעניין הפסקת השימוש נטענו בעלמא, מבלי שהובאו ראיות או עדים לתמיכה בהן, הגם שניתן היה לעשות כן בקלות. בנוסף, גם גרסתו של מייצג המערערת כי נעשה שימוש "כלשהו" במתחם שאינו לצרכיה העסקיים של המערערת - מלמדת כי נעשה שימוש אסור במקרקעין, המצריך היתר.

7. ביום 10.3.25 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, וביום 20.7.25 ניתן גזר הדין. בית המשפט קמא עמד על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה וקבע - בהמשך לרע"פ 6621/23 מדינת ישראל נ' גרין (7.4.25) - כי ככלל, על תחתית מתחם העונש ההולם לעמוד על סכום הקנס המנהלי שהוטל, אלא אם כן קיימות נסיבות מיוחדות שלא לעשות כן. עוד עמד בית המשפט על הנסיבות לחומרה, ביניהן העובדה כי מדובר בקרקע חקלאית מוכרזת, וכי היקף ביצוע העבירה - משמעותי. מדובר בעבירה אשר נעברה למטרת רווח, אשר נמשכה על פני מספר לא מבוטל של שנים. נקבע לפיכך כי מתחם העונש ההולם נע בין 1,200,000-600,000 ₪. עוד נקבע כי המערערת ניהלה את ההליך עד תום, ומנגד - כי אין לחובתה הרשעות קודמות. בית המשפט קבע כי יש להעמיד את עניינה של המערערת ברף הבינוני של המתחם, ולפיכך השית עליה קנס בסך 900,000 ₪, אשר ישולם ב- 50 תשלומים שווים. מכאן הערעור.

8. לטענת המערערת, הוכח לבית המשפט קמא כי ספקית הגז המספקת למערערת את בלוני הגז - הפסיקה את אספקת הגז עוד מספר חודשים לפני ה- 31.8.21, ולאחר מועד זה לא היה שימוש או אחסון של בלוני גז במתחם. נטען בנוסף כי המשיבה לא הוכיחה שימוש במתחם לאחר ה- 31.8.21. מפקח מטעם המשיבה ערך ביקור אחד בלבד לאחר מועד זה, ובאותו ביקור לא הבחין בבלוני גז מאוחסנים במקום. ניתן להבחין בתמונות שצילם המפקח באותו ביקור, כי לא היה שימוש של מחסר ואחסנת בלוני גז במתחם. נטען כי עדותו של נציג המערערת נתמכת בתמונות שצירף המפקח מטעם המשיבה, ומהם ניתן ללמוד כי המערערת אכן פינתה את בלוני הגז מהמתחם.

9. המשיבה סומכת ידיה על פסק דינו של בית המשפט קמא. נטען כי הכרעת הדין וגזר הדין מנומקים ומבוססים על ממצאי עובדה, וכי העונש שהוטל על המערער - הולם את חומרת העבירה בה הורשעה. אין בטיעוני המערער כדי להצדיק התערבות בקביעות מהימנות ובממצאים עובדתיים שבהכרעת הדין. אף לגופו של עניין, הונחו לפני בית המשפט קמא ראיות המלמדות כי עד יום 31.8.21 נעשה שימוש אסור, כי המשיבה לא נתנה הסכמה להמשך השימוש האסור וכי המערער לא השכילה לנצל את ההזדמנות שניתנה לה ואת הארכה בת 9 חודשים להתארגנות ולפינוי המתחם. אף אין עילה להתערב בקביעותו המבוססת של בית המשפט קמא לפיה המערער המשיכה לעשות שימוש אסור במקרקעין גם לאחר ה- 31.8.21. גרסת נציג המערער בעניין זה - לא נמצאה מהימנה. המערער לא הציג כל ראיה אובייקטיבית לתמיכה בטענתה כי המתחם פונה.

10. אשר לגזר הדין, נטען כי מדובר בענישה ראויה ההולמת לחומרת העבירה בה הורשעה המערער. עוד הפנתה המשיבה לרע"פ 6621/23 מדינת ישראל נ' גרין ואח' (7.4.25) שם נקבע כי ככלל, תחתית מתחם העונש ההולם לא תפחת מגובה הקנס המנהלי שהוטל. בענייננו, טוענת המשיבה - מדובר בעבירה נמשכת, ולא קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה ממתחם העונש ההולם. המתחם שקבע בית המשפט קמא - ראוי, ונוכח העובדה כי המערער ניהלה את ההליך עד תום, הרי שלא נפלה טעות גם בקביעת בית המשפט קמא כי יש למקם את המערער בחלק האמצעי של המתחם.

דין והכרעה:

11. לאחר שעיינתי בהחלטת בית המשפט קמא, בהודעת הערעור ובתגובת המשיבה, ולאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים - נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

12. פסק הדין שניתן על ידי בית המשפט קמא מפורט, סדור ומנומק. בית המשפט קמא פירט בהכרעת הדין את עיקרי ממצאיו ומסקנותיו ביחס לשתי הנקודות העיקריות שבמחלוקת: האחת, האם המשיבה התירה למערער לעשות שימוש במתחם עד יום 31.8.21; השנייה, האם המערער פינתה את המתחם ולא עשתה בו עוד שימוש לאחר ה- 31.8.21. הכרעת הדין בשתי הנקודות העיקריות שבמחלוקת נסמכת, בראש ובראשונה, על ממצאים עובדתיים שקבע, והערכה של מהימנות העדים שנשמעו בפני בית המשפט קמא.

13. הודעת הערעור מכוונת כלפי קביעות אלו של בית המשפט קמא, תוך שמתבקשת התערבות בממצאים עובדתיים ובקביעות מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית. כידוע, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעת ממצאים עובדתיים או בממצאי מהימנות, אלא במקרים חריגים, ובסייגים הקבועים בפסיקה. הטעם לכך נעוץ בעדיפות הברורה המוקנית לערכאה הדיונית, כמי שמתרשמת במישרין מהעדים, לרבות מאופן מסירת העדות.

14. רק במקרים חריגים תתערב ערכאת הערעור בממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית. בין מקרים חריגים אלה ניתן למנות, למשל, מצבים בהם בית המשפט שקל שיקולים בלתי סבירים, כאשר התעלם משיקולים מהותיים שהיה מקום להתייחס אליהם, או כאשר הקביעות אינן מתקבלות על הדעת, והשגגה העולה מהן - ברורה לעין.

ראו בהקשר זה:

ע"פ 7474/19 בן דוד נ' מדינת ישראל (12.7.2020);

ע"פ 7162/19 רוש נ' מדינת ישראל (3.1.2021);

ע"פ 1745/20 עאקל נ' מדינת ישראל (11.2.2021);

ע"פ 437/13 אלחיאני נ' מדינת ישראל (24.8.15);

ע"פ 2276/13 שאמי נ' מדינת ישראל (11.9.24).

15. המקרה שלפניי אינו נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות של ערכאת הערעור בקביעות המהימנות ובממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית. קביעות בית המשפט קמא מבוססות בין היתר על עדותו של המפקח והתמונות שצילם בעת ביקורו במקום; עוד פירט בית המשפט קמא מדוע עדותו של נציג המערער אינה מהימנה עליו, ואף בעניין זה לא מצאתי כל שגגה.
16. למעלה מן הצורך אדגיש: בניגוד לטענת המערער, לא היה בידיה, בשום שלב, "אישור" של הרשות להפעיל את המקום. עצם העובדה כי ניתנה לה ארכה לפינוי - אינה יכולה להוות אישור או הכשרה להמשך השימוש האסור. הובהר למערער מראש כי ככל שהיא תקיים את התחייבויותיה במלואן - יהווה הדבר שיקול אשר עשוי למנוע נקיטת הליכי אכיפה נגדה. אין בכך אישור או היתר כאמור, ובית המשפט קמא לא שגה בקביעתו בנושא זה. בנוסף, המערער לא עשתה שימוש מושכל בארכה שניתנה לה - והמשיכה לעשות שימוש אסור במקרקעין גם לאחר תום הארכה. משלא עמדה המערער בהתחייבויותיה ולא סילקה את העבירה, הרי שבדין נקבע כי השימוש שעשתה המערער במקרקעין עד יום 31.8.21 - היה שימוש אסור.
17. אף לא מצאתי ממש בטענות המערער לפיהן לא הוכח שימוש אסור במקרקעין לאחר ה- 31.8.21. קביעות בית המשפט קמא בעניין זה מבוססות היטב בראיות שהובאו לפניו. בית המשפט קמא נתן אמון בעדויותיהם של שלושת העדים מטעם המשיבה, לרבות המסמכים והתצלומים שהוגשו - וביניהם ת/9, הכולל תמונות מביקור שנערך במקום ביום 14.9.21. תמונות אלו מלמדות על המשך נוכחות במקום של המערער, ועל הימצאות במקום של ציוד (לרבות סולמות וצינורות) וכן של כלי רכב (לרבות כלי רכב פרטיים ומלגזה).
18. מנגד - לא הובאו ראיות מטעם המערער המלמדות על פינוי המקום, מעבר לטענה בעלמא של נציגה. ניתן היה ללא כל קושי להביא ראיות המלמדות על מעבר למקום אחר. ניתן היה להביא עדויות של נהגים ושל עובדים לתמיכה בטענה כי לאחר ה- 31.8.21 הועתק מקום פעילותה של המערער. ניתן היה להביא חשבונות מים וחשמל לתמיכה בטענת המערער כי החל מחודש ספטמבר 2021 - אין כל נוכחות שלה או של מי מטעמה במקום. המערער לא הביאה כל ראיה וכל עד. בדין דחה לפיכך בית המשפט קמא את טענתה בעניין זה.
19. אשר לעונש שהושת על המערער: כאמור לעיל, בהודעת הערעור צוין כי הערעור מופנה גם כנגד גזר הדין. עם זאת, לא פורטו נימוקי ערעור ביחס לגזר הדין, והמערער לא הצביעה על כל שגגה שנפלה, לשיטתה, בגזר הדין. אף במהלך הדיון בעל פה לא נשמעו כל טענות מצדה של המערער ביחס לגזר הדין.
20. בנסיבות אלו, ומשלא הצביעה המערער על כל שגגה בגזר הדין, הרי שדין הערעור על גזר הדין להידחות. כמעט בבחינת למעלה מן הצורך אציין כי נימוקי בית המשפט קמא בגזר הדין מקובלים עלי: הן לעניין קביעת מתחם העונש ההולם, הכולל קנס הנע בין 600,000 ₪ לבין 1,200,000 ₪, והן לעניין מיקום המערער בגדרי המתחם שנקבע. בצדק הפנה בית המשפט קמא בהקשר זה לרע"פ פ"פ 6621/23 מדינת ישראל נ' גרין ואח' (7.4.25) שם נקבע כי ההסדר שבסעיף 14 לחוק העבירות המנהליות קובע עונש מינימום לגבי עבירות שאכיפתן החלה בהליך מנהלי, וכי תחתית מתחם העונש ההולם בעבירות מסוג זה - יתחיל בסכום הקנס המנהלי שהוטל, אלא בהתקיים נסיבות מיוחדות. נסיבות שכאלה לא הוצגו במהלך טיעוני הצדדים לעונש ומכאן שבדין קבע בית המשפט קמא כי תחתית המתחם היא כסכום הקנס המנהלי, קרי: 600,000 ₪.
21. העולה מן המקובץ: לא מצאתי כל עילה להתערב במי מקביעות בית המשפט קמא - בהכרעת הדין ובגזר הדין. הערעור נדחה לפיכך.
- המזכירות תעביר את העתק פסק הדין לצדדים.
- ניתן היום, כ"ג תשרי תשפ"ו, 15 אוקטובר 2025, בהעדר הצדדים.